

Thu Muộn

Nguyễn Hoàng Anh

Anh bước hẳn ra đường, hơi lạnh ban đêm làm anh khẽ rùng mình. Đêm yên tĩnh quá, Hà Nội vào thu với những cơn gió heo may nhẹ nhẹ. Hơi nóng của mùa hè đang dần nhường chỗ cho cái mát lạnh ngai ngái, cây bàng đầu phố đã chớm vàng ngọn lá trên những cành già nua. Không gian tĩnh lặng thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi tiếng gáy rúc rích của con dế nào đang ngái ngủ, rồi như suy nghĩ một hồi, nó lại im lặng.

Anh rảo bước trên con phố dài. Thấp thoáng bên kia đường một vài chiếc bóng tắt tả của mấy chị hàng rong dậy sớm, vội vã đi lấy hàng về kịp bán sáng mai. Trời vẫn còn tối và anh thì đang một mình dạo bước trong tiếng xào xạc của tán lá trên cao, trong mùi hương thoang thoang của những bông hoa sữa cuối mùa.

Dừng chân lại chiêm điếu thuốc, anh chợt thở dài, sáng ngày ra anh phải lên đường. Công việc yêu cầu anh phải chuyển vào Nam sinh sống một thời gian mà anh thì luyện tiếu biết bao từng góc phố, từng hàng cây nơi anh sinh ra và lớn lên. Cái thói quen đi dạo một mình trong đêm vào những hôm mất ngủ làm anh càng thêm yêu những cảnh vật xung quanh nơi mình đang sống.

Bước dọc theo phố Hàng Bông rồi Hàng Gai, anh đã ra gần đến Bờ Hồ. Những hàng quán ban đêm đã dọn hết, giờ này quá muộn để còn khách, nhưng lại quá sớm cho một ngày làm việc mới. Ngõ Tam Thương, chỉ vài tiếng trước còn ồn ào khách nhậu, còn xanh đỏ, rộn rã bước chân, tiếng cười thiếu nữ và giọng đùa thanh niên, giờ im ắng. Quanh đây lỏng chỏng vài chiếc ghế dọn vội, mấy cái bàn cũ và những tấm bạt đã nhuộm màu gió mưa. Thời gian trôi qua nhanh quá, mới hôm nào bạn bè anh còn vui vẻ hẹn nhau ra Bờ Hồ vẽ tranh, giờ đã xa hết mỗi đứa một phương...

Thời sinh viên mơ mộng và vô tư, bọn anh luôn có những cuộc hẹn đi chơi buổi tối. Không đàn đúm sàn nhảy vũ trường như những thanh niên cùng lứa, đám bạn bè trai có, gái có thường dẫn nhau đi ăn chè, ăn kem như hồi còn học cấp ba, hoặc đi uống rượu chân gà Ngõ Gạch, ngô luộc, nem chua nướng Hàng Chai. Có hôm buồn tình cả hội đèo nhau đi lòng vòng khu phố cổ đến nửa đêm mới về. Anh và mấy đứa bạn thân còn nhiều lần đi đến sáng, chỉ để tâm sự, ngắm phố phường đang say giấc nồng và thưởng thức vẻ đẹp cổ kính và trầm lặng của Hà Nội vào đêm...

Vậy mà giờ đây, anh đi dạo một mình. Chuyên đã chuyển hẳn vào Nam sinh sống. Huy, Hoàng hai anh em sinh đôi giờ đang học ở xứ người, nhà nó ở ngay bên đường kia thôi, anh có cảm tưởng như nghe được tiếng thở đều đều trong giấc ngủ của bố mẹ bọn nó, nhưng hai cái đáng quen thuộc thì hiện đang ở phương trời nào. Loan lấy chồng. Đức, Tuấn về quê lập nghiệp, mặc dù nghề nghiệp bọn anh khá khó mà dụng võ ở làng quê, xin việc trên thành phố luôn là một ước mơ mà không phải ai cũng có thể đạt được. Thu ở lại, nhưng cô quá bận rộn với công việc mới trong một công ty liên doanh nên gặp nhau thật khó. Và tình cảm xao xuyến giữa Thu và anh bị cái xô bồ ào ạt của cuộc sống làm cho phai nhạt dần dần...

Trời đang hửng sáng, đã đến lúc phải về để chuẩn bị ra sân bay. Thu có nói sẽ đến tiễn anh, nhưng hồi chiều qua lại điện thoại cáo lỗi nói bận cuộc họp bất thường của công ty. Anh cười buồn, sao giờ anh nhớ bạn bè xưa đến vậy, cái thời sinh viên sôi nổi, những trò đùa nghịch như quý, nhớ những lần bị phạt, nhớ mùa thu rải nắng sân trường. Năm năm ra trường, còn mấy ai họp lại đến nhà cô chủ nhiệm ngày Nhà giáo năm nay?

Văng vẳng tiếng í ới gọi nhau của những người đi chạy sớm, anh quay bước về nhà. Một vài chiếc lá khô rụng sớm đậu trên vai anh, rồi bị cơn gió thoảng qua thổi bay vào trong nỗi nhớ, năm nay thu đến muộn...